

Петя Кокугева

Мадам Мрън

Нарисува Калина Вутова

ЧАСТ 1

Мадам Мрѝн се събужда

– Оффф. Пак ли трябва да ставам?

– И какъв
ужасонски стуг!

– А онази птичка
В двора тръгнала
да ми пее.

– Чехлите... **Ох, ох**, че ме боцкат! Май са фрашкани с чипс от трева.

– Сега из града пак някой ще ме занимава. Мадам Мрън **това**, мадам Мрън **онова**...

Мадам Мрън подава глава. Навън я очакват още сто причини да упражнява хобито си. Нали знаете, Всеки има някакво хоби. Е, нейното е **да мрънка**.

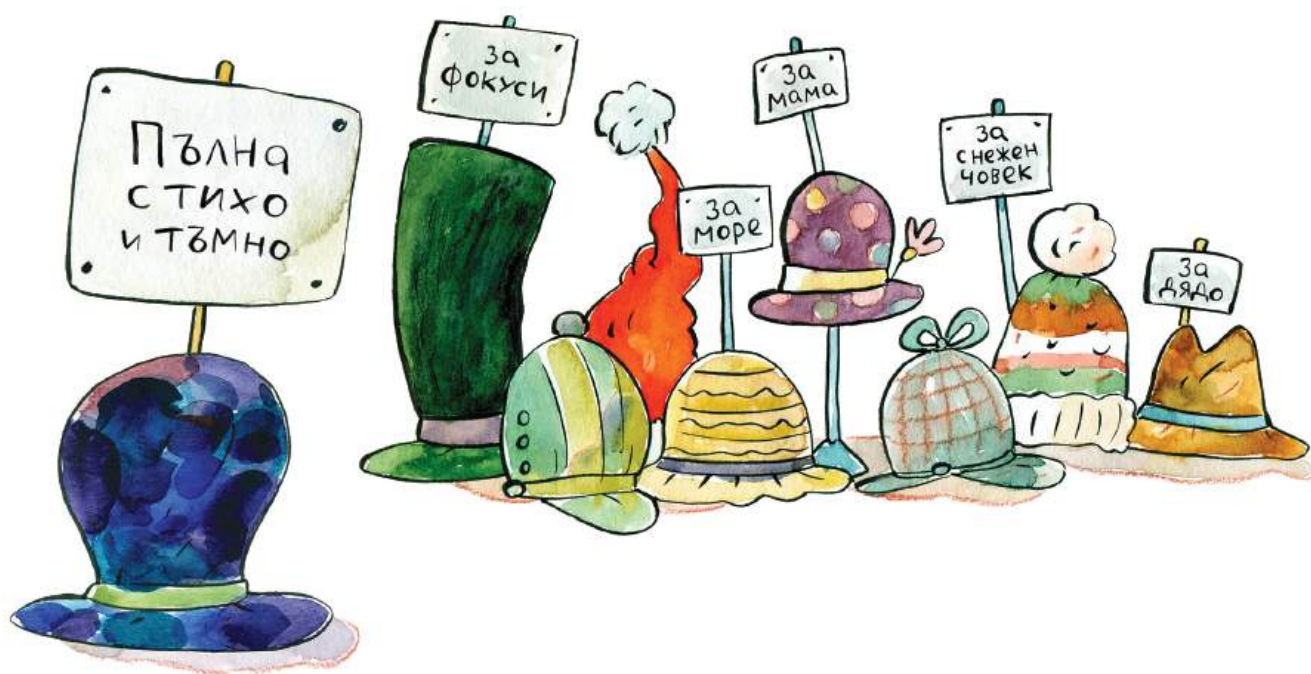
Тя се поклаща през градчето и шумно недоволства:

– Гледай го нахалния гъжд – иде да ми изкаля вимето... Няма ли да ми падне една тортичка отнякъде?... А реката колко бавно тече – направо ме изнервя.

На един ъгъл кравата се заглежда в очарователно магазинче за шапки – капели, цилиндри, каскети... Най-отпред се мъдри чудновато бомбе.

– Оха! Пу за мен бомбенце! Най-накрая да се скрия от всички гразнилки.

Мадам Мрън нахлупва бомбето
и потъва в непрогледен мрак.

Фиууу!

Нещо я завихря, вимето ѝ
се люшка наляво-надясно
и кравата литва! Горката
нищо не вижда – от страх
измучава някаква
пълна щуротия:

Виме! Води ме!

Фиууу!

